

**Uchwała Nr X/109/16
Rady Powiatu w Goleniowie
z dnia 18 lutego 2016 r.**

w sprawie rozpatrzenia skargi

Na podstawie art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (t. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 1445, poz. 1045, poz. 1890) oraz w związku z art. 228, art. 229 pkt 4 i art. 237 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23) oraz w związku z § 19 ust. 2 Statutu Powiatu Goleniowskiego (Dz. Urz. Woj. Zach. z 1999r. Nr 3, poz. 24; z 2000r. Nr 13, poz. 126; z 2001r. Nr 36, poz. 833; z 2002 r. Nr 23, poz. 391, Nr 52, poz. 1140; z 2003r. Nr 1, poz. 14; z 2004 r. Nr 5, poz. 62, Nr 83, poz. 1468; z 2007r. Nr 95, poz. 1651, Nr 105, poz. 1808)

Rada Powiatu w Goleniowie uchwała, co następuje:

§ 1. Po rozpatrzeniu skargi mieszkańca Goleniowa z dnia 8 stycznia 2016 r. na Starostę Goleniowskiego uznaje się skargę za bezzasadną.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Powiatu w Goleniowie.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Powiatu

Kazimierz Ziemia

Uzasadnienie

W dniu 8 stycznia 2016 r. do Biura Podawczego Starostwa Powiatowego w Goleniowie wpłynęło pismo datowane na 16 grudnia 2015 r. zatytułowane „SKARGA na pracownika starostwa”.

Skarżący jako podstawę wniesienia niniejszego pisma wskazał przepis art. 227 KPA a więc dotyczący tzw. skargi powszechnej, tj. dotyczącej organów wymienionych w przepisie art. 229 KPA. Jest przy tym oczywistym, iż pracownik starostwa nie jest organem, wobec którego przysługuje przedmiotowy środek, zaś złożona w powyższy sposób skarga winna zostać zakwalifikowana jako skarga złożona na Starostę (jako organ), dla której rozpoznania zgodnie z przepisem art. 229 pkt 4 KPA właściwa jest Rada Powiatu.

Analizując treść wniesionej skargi zwrócić należy uwagę, iż koncentruje się ona na zarzucaniu wskazanemu imiennie pracownikowi Starostwa Powiatowego w Goleniowie, zaniedbywania i nienależytego wykonywania obowiązków oraz naruszenia praworządności oraz interesów (faktycznych, jak wskazano w treści skargi) Skarżącego.

W sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

1. W dniu 9 września 2015 r. Sąd Rejonowy w Goleniowie wydał postanowienie w sprawie I Ns 388/15 w sprawie wypadku pojazdu. Postanowienie to jest prawomocne;
2. W dniu 10 listopada 2015 r. organ wydał dyspozycję odbioru pojazdu przed podmiot trzeci, z parkingu strzeżonego prowadzonego przez Skarżącego.
3. Dyspozycja nie została zrealizowana, gdyż Skarżący odmówił wydania pojazdu, warunkując ją uprzednim pokryciem przez organ kosztów parkowania pojazdu (por. treść pisma Skarżącego z dnia 26 listopada 2015 r.).
4. Pismem z dnia 25 listopada 2015 r. Skarżący wezwał Starostę do wykonania wyroku WSA w Szczecinie z dnia 24 września 2015 r. w sprawie II SA/SZ 544/15, w którym uchylono postanowienie Starosty Goleniowskiego z dnia 21 stycznia 2015 r. oraz postanowienie SKO w Szczecinie z dnia 19 marca 2015 r.
5. Pismem z dnia 30 listopada 2015 r. organ powiadomił Skarżącego, iż wykonanie powołanego wyroku nie jest możliwe wskutek nie zwrócenia akt przez Sąd. W dniu 10 grudnia 2015 r. zwrócono akta organowi. Postanowienie w sprawie wydano w dniu 27 stycznia 2016 r. (znak sprawy WK.7135.056.12.2015. MC).
6. W piśmie z dnia 30 listopada 2015 r. Skarżącego powiadomiono, iż odmowa wydania pojazdu była bezprawna oraz o możliwych konsekwencjach powyższego stanu.

Analizując treść przedmiotowej skargi przez pryzmat treści przepisu art. 227 KPA oraz a contrario art. 235 i 236 KPA nie stwierdzono, by stanowiło ono pismo, o którym mowa w przepisach art. 235 i 236 KPA, albowiem odnośnie zindywidualizowanego postępowania administracyjnego, skarga zawierała wyłącznie stwierdzenie iż organ nie wszczął postępowania, które co bezspornie ustalono, zostało wszczęte w sprawie WK.7135.056.11.2014.MC. Treść skargi koncentruje się na kwestionowaniu treści pisma z dnia 30 listopada 2015 r., któremu Skarżący zarzuca bezprawie, imiennie adresując swoje zarzuty przeciwko konkretnemu pracownikowi Starostwa. Ramy przepisu art. 229 KPA nie pozwalają w konsekwencji na inne zakwalifikowanie niniejszej skargi niż jako skargi złożonej na Starostę Goleniowskiemu w przedmiocie realizowania przez podległego urzędnika Starostwa zadań Starosty z naruszeniem praworządności w kontekście wystąpienia z dnia 30 listopada 2015 r. adresowanego do Skarżącego.

Stanowisko Skarżącego trudno uznać za zasadne.

W treści pisma z dnia 30 listopada 2015 r. wskazano Skarżącemu na brak podstaw prawnych do odmowy wydania rzeczy stanowiącej zgodnie z prawomocnym orzeczeniem sądu, własność Powiatu Goleniowskiego. Wskazano również na możliwe konsekwencje finansowe roszczeń, jakie przysługiwać mogą z tego tytułu przeciwko Skarżącemu, wskazano w tym względzie na roszczenia windykacyjne i odszkodowawcze. Kwestia roszczeń windykacyjnych tj. roszczeń właściciela przeciwko naruszeniom prawa własności, jako uregulowanych w przepisach art. 222 i nast. KC, jest uregulowana

w obowiązujących przepisach prawa i jako taka znajduje umocowanie prawne. Powoływanie się przez Skarżącego na dyspozycję przepisu art. 461 § 1 KC (dotyczącego praw obligacyjnych a nie rzeczowych) nie znosi jednocześnie uprawnień przysługujących właścicielowi rzeczy tym bardziej, iż Skarżący występuje jednocześnie jako strona

w postępowaniu administracyjnym, w którym dochodzi wynagrodzenia za dozór pojazdu, które posiada odmienny charakter prawny od nakładów na rzecz lub roszczeń o naprawienie szkody przez rzecz wyrządzoną. Nadmienić również należy, iż jak wynika z oświadczeń podmiotu trzeciego, Skarżący w początkowym okresie uzgadniał warunki wydania pojazdu, zaś w treści pisma z dnia 25 listopada 2015 r. jednoznacznie uzależnił wydanie pojazdu od zapłaty zobowiązań Starosty z tytułu wynagrodzenia za dozór.

O nietrafności zarzutów Skarżącego powołujących się na treść przepisu art. 461 KC świadczy też treść orzeczeń sądowych zasądzających od Skarżącego odmawiającego wydania pojazdów pod wymienionym warunkiem (por. wyrok Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 19 marca 2015 r. IC 708/14, czy wyrok Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 3 lutego 2015 r. w sprawie I C 1039/14, utrzymany wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 14 stycznia 2016 r. sygn. Akt II Ca 791/15) obowiązek wydania rzeczy.

W zakresie możliwych roszczeń odszkodowawczych związanych z nie uzyskaniem dotacji związanych z demontażem pojazdu wskazać należy na szczegółowe procedury Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej związane z dofinansowaniami w zakresie pojazdów wycofanych z eksploatacji, które powołano w treści pisma z dnia 30 listopada 2015 r. W tym względzie z całą pewnością w roku 2016 kwota dotacji będzie niższa od kwoty przysługującej w roku 2015, możliwe jest również wystąpienie sytuacji braku dotacji, stosownie do czasu spełnienia warunków jej uzyskania. Bez wątpienia nie dysponowanie pojazdem stanowi istotną przeszkodę uniemożliwiającą uzyskanie na dany pojazd dotacji, co powołano w treści pism z dnia 30 listopada 2015 r.

Pracownik, którego zachowanie kwestionowano w sprawie, złożył pisemne wyjaśnienia, zaprzeczając istnieniu relacji prywatnych ze Skarżącym czy negatywnemu nastawieniu do Skarżącego. Treść skargi w świetle przedstawionych dowodów wskazuje, iż zarzuty Skarżącego w tym względzie były w tym względzie całkowicie gołosłowne.

Mając na uwadze powyższe skargę należało uznać za bezzasadną, o czym należy powiadomić Skarżącego z pouczeniem o treści przepisu art. 239 § 1 KPA: „W przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego.”